

รอดตาย

พรทิพย์ ชูศักดิ์

R10006

ข้าพเจ้าไปวัดอัมพวันครั้งแรกกลางเดือนตุลาคม ๒๕๒๕ อาจารย์สมบุรณ์ และ อาจารย์บังอร ดร.คุณศิลป์ ขอให้ช่วยพานักศึกษาจำนวน ๘ คนไปปฏิบัติธรรมร่วมกับนักศึกษา สถาบันราชภัฏพระนครศรีอยุธยา ข้าพเจ้าประทับใจในความเมตตาของหลวงพ่อดวงพระราชสุทธิญาณมงคล เริ่มตั้งแต่ข้าพเจ้าไม่ทราบมาก่อนว่าต้องสวมชุดสีขาว และไม่ได้เตรียมมา แต่ในครั้งนั้นหลวงพ่อดำเนินอนุญาตให้สวมชุดสี ๆ ได้ โดยบอกว่าความบริสุทธิ์อยู่ที่ใจ ไม่ได้อยู่ที่เสื้อผ้าภายนอก ข้าพเจ้าจึงได้อยู่ปฏิบัติธรรมที่วัดด้วยความสบายใจ หลวงพ่อดำเนินให้กรรมฐานสอนเดินจงกรม นั่งสมาธิ และคุณยายสุม ทองยิ่ง กับ คุณป้ายุพิน บำเรอจิต ได้ควบคุมดูแลระหว่างการทำปฏิบัติ หลวงพ่อดำเนินให้ประสบการณ์ต่าง ๆ แก่พวกเรา เช่นสอนเรื่องความกตัญญูต่อบิดามารดา การครองตน ครองครอบครัว การทำงาน การศึกษา กฎแห่งกรรม ฯลฯ โดยท่านอธิบายอย่างมีเหตุผลพร้อมทั้งยกตัวอย่างจากประสบการณ์จริงของท่านมาประกอบ ทำให้พวกเราซาบซึ้งและมีศรัทธาพร้อมรับคำสอนนั้นมาปฏิบัติ ช่วยให้เกิดประโยชน์แก่ชีวิตอย่างมาก นอกจากนี้ท่านได้กล่าวบางอย่างแก่ข้าพเจ้า ก่อนที่จะเดินทางกลับ ซึ่งสิ่งนั้นเป็นความจริงในเวลา ๖ ปีต่อมา

หลังจากไปวัดครั้งนั้นแล้ว หลวงพ่อดำเนินได้รับนิมนต์ให้มาบรรยายธรรม เวลาที่มีการอบรมพัฒนาจิตที่สถาบันราชภัฏนครสวรรค์ ทางสถาบันได้จัดอบรมพัฒนาจิตสำหรับอาจารย์ นักศึกษา และบุคลากรภายนอกเป็นประจำทุกปี โดยมี คุณแม่ ดร. สิริ กรินชัย เป็นวิทยากร หลวงพ่อดำเนินมาบรรยายธรรม แนะนำเพิ่มเติมแก่ผู้เข้ารับการอบรม ผู้ฟังชอบมากไม่ค่อยยอมให้หยุด จนบางครั้งหลวงพ่อดำเนินต้องบรรยายถึง ๔ ชั่วโมง

ในเดือนมีนาคม ๒๕๒๙ ข้าพเจ้าได้เข้ารับการอบรมพัฒนาจิตที่สถาบันฯ หลวงพ่อดำเนินบรรยายธรรม ตอนหนึ่งท่านได้กล่าวว่า ผู้ปฏิบัติธรรมสามารถรู้วันตายของตัวเองได้ ท่านได้พูดซ้ำหลายครั้ง พอท่านกลับไปแล้ว ข้าพเจ้าก็ทดลองกำหนดจิตตามวันตายของตัวเองในสมาธิ และได้นิมิตว่า วันที่ ๒๖ สิงหาคม ส่วนปี พ.ศ. นั้นไม่แน่ ข้าพเจ้าทราบแล้วก็ไม่สนใจอะไร เพราะในใจหนึ่งคิดว่า อาจเป็นการนึกเอาเองก็ได้

ต่อมาข้าพเจ้ามีปัญหาเรื่องการทำงาน นอกจากงานสอนแล้ว ข้าพเจ้ายังรับผิดชอบงานธุรการ ซึ่งเป็นงานบริการ สมัยนั้นเจ้าหน้าที่ที่ช่วยเหลือมีน้อย และที่มีอยู่ก็หยุดบ่อย ผู้มารับบริการบางคนเมื่อไม่ได้ตั้งใจก็แสดงอารมณ์ใส่ข้าพเจ้า ทำให้ข้าพเจ้าเครียดมาก จมอยู่กับ

ความทุกข์อย่างถอนตัวไม่ขึ้น แม้วันหนึ่งข้าพเจ้าและครอบครัวไปทำบุญที่วัดอัมพวัน ตอนเดินทางกลับสามีของข้าพเจ้าบอกว่า “เธอรู้ไหม หลวงพ่อพูดว่า มารไม่มีบารมีไม่เกิด ตั้งหลายครั้ง” ข้าพเจ้าก็ยังโง่ ไม่เข้าใจความหมายนั้น เช้าวันหนึ่งข้าพเจ้าไปทำงานและถูกต่อว่าอีก ข้าพเจ้าเครียดหนักขึ้น ใจคอไม่ดี ไม่สบาย จึงเดินกำหนดไปห้องพยาบาล

พอจะล้มตัวนอนรู้สึกเหมือนจิตจะดับวูบหลุดลอยออกจากร่างไป ข้าพเจ้ารีบอธิษฐานขอให้หลวงพ่อกุณและคุณแม่ ดร.สิริ ช่วย ทันใดนั้นจิตที่จะหลุดลอยไปจากร่างก็เหมือนถูกดึงกลับมา รู้สึกดีขึ้น และได้เอาเจียนอย่างรุนแรง หลังจากเอาเจียนแล้วสบายขึ้น ก็พิจารณาว่าความตายเป็นอย่างนี้เอง เวลาคนเราตายนี้ไปตัวคนเดียวจริง ๆ ไม่มีใครไปกับเรา แม้สมบัติสักชนิดหนึ่งก็ไม่สามารถเอาไปด้วยได้ กลับมาบ้านแล้วข้าพเจ้าพยายามทำสมาธิต่อไป

รุ่งขึ้นตอนเช้าข้าพเจ้าเตรียมของใส่บาตรหน้าบ้าน แต่ไม่มีพระมา ข้าพเจ้าจึงไปเปิดปฏิทินดูก็รู้ว่าวันนี้เป็นวันพระ แต่วันวานที่ข้าพเจ้าป่วยไปนั้น คือวันที่ ๒๖ สิงหาคม ๒๕๒๙ ข้าพเจ้ารู้สึกตกใจมาก และสำนึกได้ว่า ถ้าหลวงพ่อกุณและคุณแม่สิริ ไม่ช่วยไว้ ข้าพเจ้าคงตายด้วยโรคลมปัจจุบันไปแล้ว

ครั้งรอดตายในครั้งนั้นแล้ว จิตของข้าพเจ้าตกมาก สะดุ้งกลัวต่อความตาย ยิ่งเวลาได้ข่าวคนที่รู้จักตาย ข้าพเจ้ากลัวมาก ต้องรีบตั้งสติกำหนดวิธีปฏิบัติต่าง ๆ เพื่อให้ความกลัวนั้นบรรเทาลงไป นอกจากนี้ข้าพเจ้ายังมีความคิดน้อยเนื้อต่ำใจสารพัด ทำความดีไม่มีใครเห็น ทำงานหนักก็ไม่ได้รับความชอบ และบางครั้งยังถูกเยาะเย้ยถากถางอีก ต่อมาความทุกข์ทั้งหลายที่เกาะกินใจของข้าพเจ้าได้ส่งผลสู่ร่างกาย ทำให้หน้าตาหมองคล้ำ น้ำหนักลดมีอาการคล้ายจะเป็นลมบ่อย ๆ เหงื่อออกมากที่มือและเท้า ข้าพเจ้าได้ไปเข้ารับการตรวจคลื่นหัวใจที่โรงพยาบาล พบว่ามีความผิดปกติจากเลือดไปเลี้ยงหัวใจไม่สะดวก ข้าพเจ้าเสียใจมาก ไม่อยากตาย เพราะลูกสาวคนเล็กเพิ่งมีอายุได้เพียง ๙ เดือน และคิดห่วงคุณพ่อคุณแม่มาก กลัวว่าท่านจะทำใจไม่ได้ เพราะท่านมีลูกเพียง ๒ คน และท่านรักข้าพเจ้ามาก ระยะนั้นแม้จะมีทุกข์มากเพียงใดก็ตาม ข้าพเจ้าไม่ทิ้งการปฏิบัติธรรม ข้าพเจ้าไปทำงานตามปกติ เวลามีอาการไม่สบายก็กำหนดวิธีปฏิบัติต่าง ๆ กำหนดรู้ การรับรู้ทางทวารต่าง ๆ (ภายหลังหลวงพ่อกุณได้แนะนำว่า ควรกำหนดรู้ที่ลิ้นปีโดยใช้คำบริกรรมว่า รู้หนอ และหายใจยาว ๆ) ช่วยให้ความไม่สบายนั้นเบาคลายไป กลางเดือนตุลาคม ๒๕๒๙ ข้าพเจ้าได้ไปปฏิบัติธรรมกับคุณแม่สิริ ที่เชียงใหม่ เป็นเวลา ๑๘ วัน **มีนิมิตให้ทราบว่า ความเจ็บป่วยที่เกิดขึ้นนี้ เป็นผลกรรมจากการฆ่าปูทะเล**

เมื่อข้าพเจ้าอายุได้ ๑๕ - ๑๖ ปี ได้อาศัยอยู่กับญาติ รับหน้าที่ฆ่าปูทะเลเพื่อประกอบอาหารบ่อย ๆ โดยนำไม้แหลมปักบนอกปู และใช้มีดตอกทุบลงบนไม้ั้น ข้าพเจ้าทำด้วย

ความพอใจ เพราะชอบรับประทานปุ๊ตไบหอมด้วย กลับจากเชียงใหม่แล้ว ข้าพเจ้าได้ไปเข้ารับการตรวจคลื่นหัวใจอีกครั้ง ปรากฏว่าปกติ ซึ่งแพทย์ที่ตรวจรู้สึกแปลกใจ และท่านบอกว่าหายแล้ว ไม่ต้องรับประทานยาอีก

หยุดรับประทานยาแล้ว ข้าพเจ้ายังมีอาการไม่สบายแบบเก่าอีกในบางครั้ง ซึ่งคุณแม่ ดร.สิริ บอกว่าโรคหายแล้ว แต่โรคใจยังไม่หาย ข้าพเจ้าจึงอธิษฐานว่า ถ้าไปตรวจอีกครั้งหมอบอกว่าหาย ข้าพเจ้าจะไปปฏิบัติธรรมที่วัดอัมพวัน ๑ เดือน คราวนี้ข้าพเจ้าไปหาแพทย์ที่เป็นอาจารย์สอนแพทย์ที่กรุงเทพฯ ท่านตรวจและบอกว่าหายแล้ว ข้าพเจ้าจึงไปปฏิบัติธรรมที่วัดอัมพวันในเดือนเมษายน ๒๕๓๐ ในการปฏิบัติธรรมครั้งนี้ ข้าพเจ้าได้รับกำลังใจจากหลวงพ่อย่างมาก หลวงพ่อบอกว่าไม่ให้กลัวตาย ถ้าตายจะเผาให้ การปฏิบัติธรรมต้องมีสัจจะและขันติ ถ้าตั้งใจว่าจะเดินจงกรม ๑ ชั่วโมง นั่งสมาธิ ๑ ชั่วโมง ก็ต้องทำตามนั้น ไม่เลิกก่อนเวลาที่กำหนด เวลาปวดก็กำหนดรู้ให้ถึงที่สุด อย่าเลิก ข้าพเจ้าพยายามทำตามคำสอนของท่าน แม้จะปวดจนแทบจะขาดใจก็ไม่ยอมเลิกก่อนเวลา ความปวดนี้แปลก เวลาใกล้จะครบเวลาที่กำหนดไว้มักจะหายปวด ซึ่งหลวงพ่อบอกท่านเคยพูดเป็นปริศนาว่า “เวลาลิเกจะลาโรง จับตัวโก่งได้ทุกที” “ใครเกลียดตัว คนนั้นก็หลงลิเก”

การที่กำหนดสู้กับเวทนาคือความปวดได้ ทำให้มีนิมิตให้ทราบว่า ความทุกข์ทรมานที่ข้าพเจ้าได้รับอยู่นี้ เป็นผลจากการกระทำในอดีตชาติ คือ ข้าพเจ้าได้ออกกรบในสมรภูมิมหาพันผู้คนเป็นจำนวนมากมาย มือทั้งสองกำดาบ ดาบอาบไปด้วยเลือด ข้าพเจ้าเสียใจมากที่ได้กระทำการดังกล่าว เลิกคิดอาฆาตแค้นบุคคลต่าง ๆ ที่ทำไม่ดีต่อข้าพเจ้า เพราะที่ผ่านมานั้น ข้าพเจ้าไม่เคยคิดมาก่อนเลยว่าที่ตนเองทุกข์ยากลำบากขนาดนี้ เนื่องจากได้ทำเหตุไว้แต่อดีต ใครก็ตามที่ทำให้ข้าพเจ้าไม่พอใจ เป็นทุกข์ ข้าพเจ้าจะโกรธ พยาบาท และสาปแช่งเขาตลอดเวลา ทำให้ข้าพเจ้าจมอยู่กับความเคียดแค้น ซึ่งส่งผลให้ร่างกายประสบโรคภัยจนแทบเอาชีวิตไม่รอด เมื่อเข้าใจสาเหตุที่แท้จริง จึงเลิกคิดอาฆาตพยาบาทบุคคลอื่น จิตใจของข้าพเจ้าสบายขึ้น โรคของใจก็บรรเทาเบาบางลงไป

นอกจากนิมิตกฎแห่งกรรมจากการออกกรบแล้ว ยังมีนิมิตกฎแห่งกรรมอื่น ๆ อีก เช่น นิมิตเกี่ยวกับการขับรถจักรยานยนต์ชนหน้าตายเมื่อ ๒๐ ปีที่แล้ว และข้าพเจ้าล้มไปแล้ว วันหนึ่งขณะนั่งสมาธิปวดมากจนกระดูกแทบจะแทงออกมานอกเนื้อ พอกำหนดไปสักพักก็เห็นภาพเหตุการณ์ตอนขับรถจักรยานยนต์ชนหน้าตาย ซึ่งมันไม่ตายทันที แต่มันร้องดังมากด้วยความเจ็บปวด และเดินลงไปตายในบ้านของคนที่อยู่ใกล้ถนน นิมิตครั้งนี้ทำให้ข้าพเจ้ามีความเชื่อในเรื่องกฎแห่งกรรมมากขึ้น กรรมบางอย่างแม้จะทำโดยมิได้ตั้งใจ แต่มีผลทำให้ผู้อื่นเดือดร้อน ย่อมมีผลสะท้อนกลับมายังผู้กระทำ

อีกประการหนึ่งข้าพเจ้าได้มีนิมิต เห็นยมบาลในระหว่างนั่งสมาธิด้วย บางครั้ง ท่านปรากฏในภาพที่หน้ากลัวเหมือนที่เราเห็นในภาพยนตร์ คือ นุ่งผ้าสีแดง สวมสังวาลย์ ไม่สวมเสื้อ และมีเขายูบบนศีรษะ แต่บางทีก็ปรากฏในภาพมนุษย์ผู้ชายที่หน้าตาอ่อนโยน ผิวพรรณละเอียดงดงาม ทำให้ข้าพเจ้าเชื่อว่ากฎแห่งกรรมนั้นมีจริง ท่านยมบาลเป็นผู้จัดการ ให้ผู้ทำความชั่วได้รับการลงโทษอย่างสาสมกับความผิดที่ได้ทำไว้ เมื่อเร็ว ๆ นี้ ข้าพเจ้าได้กราบเรียนหลวงพ่อกับเรื่องนี้ หลวงพ่อท่านเล่าว่า ที่วัดจุฬามณี จ.สมุทรสงคราม ได้มีนิมิตเห็นท่านท้าวเวสสุวรรณ ซึ่งเป็นยักษ์ ถือกระบองคอยเก็บคนตายมาปรากฏในรูปของเทพที่งดงามมาก ท่านได้สร้างรูปของ เทพองค์ หลวงพ่อท่านให้ไปดูรูปใหญ่ที่ประดิษฐานในกุฏิสมเด็จพระสังฆราชที่วัดอัมพวันด้วย เป็นเทพที่งดงามมาก มือหนึ่งถือแว่นไว้ส่องดูมนุษย์ ข้าพเจ้าเห็นรูปของท่านแล้วเกิดปีติจนกลั้นน้ำตาไว้ไม่อยู่ เพราะเป็นการยืนยันว่า บุญบาปมีจริง ไม่ต้องเสียใจและน้อยใจ ถ้าทำความดีแล้วไม่มีใครเห็นเพราะอย่างน้อยท่านก็เห็น แม้บางคนทำความชั่ว แต่ก็ยังได้รับความสุขสบาย พรั่งพร้อมด้วยลาภ ยศ สรรเสริญ ส่วนบางคนทำดีแต่ได้รับความทุกข์ยากลำบากก็ตาม ข้าพเจ้าไม่สงสัยอีกแล้ว เพราะกรรมมิได้มีเพียงชาตินี้ แต่มีมาแล้ว และจะมีต่อไปอีกตราบที่เรายังมีกิเลส ต้องเวียนว่ายตายเกิด จะได้รับสุขหรือทุกข์ตามผลแห่งกรรมที่ทำไว้

เมื่อประมาณเดือนมกราคม พ.ศ. ๒๕๓๔ ข้าพเจ้าได้พานักศึกษาจำนวน ๑๙ คน ไปอบรมพัฒนาคุณธรรมจริยธรรมที่วัดอัมพวัน ในโครงการของชมรมพุทธศาสตร์ มหาวิทยาลัยพุทธชินราช ซึ่งประกอบด้วยนักศึกษาจากสถาบันราชภัฏพิบูลสงคราม จังหวัดกำแพงเพชร จังหวัดเพชรบูรณ์ และจังหวัดนครสวรรค์ นักศึกษาที่ไปแล้วตั้งใจมากกลับมาเล่าให้เพื่อน ๆ และรุ่นน้องฟัง ในปีต่อมาจึงมีผู้สมัครไปถึง ๗๐ คน และเพิ่มต่อมาอีกเป็น ๑๐๐ - ๑๒๐ คน ในปีต่อ ๆ มา ซึ่งในปีหลัง ๆ นี้ แต่ละสถาบันฯ ได้จัดพานักศึกษาไปเอง เนื่องจากมีนักศึกษาจำนวนมากและช่วงเวลาที่จะไปได้มักไม่ค่อยตรงกัน

นักศึกษาที่ไปอบรมพัฒนาคุณธรรมและจริยธรรมที่วัดอัมพวันนั้น ได้รับผลดีมากหลายคนเกิดความสำนึกในเรื่องบุญและบาป กลับมาแล้วเลิกดื่มเหล้า เลิกฆ่าสัตว์ เลิกพูดปด มีความกตัญญูต่อบิดามารดาและผู้มีพระคุณ ผลการเรียนดีขึ้นใจเย็นลง ทำอะไรรอบคอบมากกว่าเดิม ทั้งนี้ทราบผลจากการสัมภาษณ์ ดูจากบันทึกผลการฝึกอบรมที่นักศึกษาส่งมา งานวิจัยที่นักศึกษากลุ่มหนึ่งทำไว้ และการสังเกตพฤติกรรม

หลวงพ่อก็คือเป็นผู้ทำคุณประโยชน์อย่างสูงต่อชาติไทย เพราะท่านได้สร้างสรรค์อบรมเยาวชนไทยให้มีความประพฤติดี ปฏิบัติชอบ ซึ่งเป็นสิ่งจำเป็นอย่างยิ่ง ถ้าเขา

เรียนรู้แต่วิชาการอย่างเดียว แต่ไม่พัฒนาคุณธรรมจริยธรรมตามไปด้วยแล้ว ก็ยากที่จะเป็นพลเมืองดีของประเทศชาติ

ทั้งหมดที่ข้าพเจ้าได้เขียนเล่ามานี้ เพื่อที่จะบอกท่านทั้งหลายว่า กฎแห่งกรรมนั้นมีจริง ทำดีย่อมได้รับผลดี ทำชั่วย่อมได้รับผลชั่ว แน่หนอนตายตัว ไม่ช้าก็เร็ว สุดแต่เหตุปัจจัยที่ทำให้ ไม่ว่าจะอะไรจะเกิดแก่เราก็ตาม ล้วนเป็นผลมาจากการกระทำของเราเอง คนอื่นเป็นเพียงเหตุประกอบเท่านั้น อย่าไปลงโทษ ถือโทษ พยาบาทเขาเลย เพราะจะเป็นการสร้างกรรมชั่วเพิ่มพูนขึ้นไปอีก